

Осмият е от седемте — Номер три

Даниил две

Jeff Pippenger

2023-09-17

Въпросът, който ще се стремим да разрешим в тази статия, е как първото споменаване на царствата в библейското пророчество в Данаил, втора глава, се съгласува с последното споменаване на царствата в библейското пророчество в Откровение, седемнадесета глава. Възнамерявам да повдигна някои въпроси относно това какво всъщност е идентифицирано в образа на Навуходоносор и относно позицията на пионерите, че тяхната история представлява момента, когато канарата ще удари нозете на образа.

Сестра Уайт посочва, че сме достигнали до момента, в който „Божие свято дело е представено чрез нозете на образа, в които желязото беше смесено с калната глина“, което тя по-нататък описва като „смесване на църковничество и държавничество“.

„Достигнали сме до време, когато святото Божие дело е представено чрез нозете на образа, в които желязото беше смесено с калната глина. Бог има народ, избран народ, чието разсъждение трябва да бъде осветено, който не бива да става несвят, като полага върху основата дърво, сено и слама. Всяка душа, която е вярна на Божиите заповеди, ще види, че отличителната черта на нашата вяра е съботата на седмия ден. Ако управлението би почитало съботата, както Бог е заповядал, то би стояло в Божията сила и в защита на вярата, веднъж завинаги предадена на светиите. Но държавниците ще подкрепят фалшивата събота и ще смесят религиозната си вяра със спазването на това чедо на папството, поставяйки го над съботата, която Господ е осветил и благословил, отделяйки я, за да я пази човекът свята, като знак между Него и Неговия народ до хиляда поколения. Смесването на църковничество и държавничество е представено чрез желязото и глината. Този съюз отслабва цялата сила на църквите. Това обличане на църквата с властта на държавата ще доведе до зли последици. Хората почти са преминали границата на Божието дълготърпение. Те са вложили силата си в политиката и са се съединили с папството. Но ще дойде време, когато Бог ще накаже онези, които са обезсилили Неговия закон, и злото им дело ще се стовари върху самите тях.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Времето, до което сме достигнали, когато Божие свято дело се смесва с църковническа политика и държавническа политика, представлява описание на един прогресивен период от време. Тя казва, че това смесване „отслабва цялата сила на църквите“, че „ще доведе до зли последици“ и че „ще дойде време, когато Бог ще накаже онези, които са обезсилили Неговия закон“.

Смесването на църква и държава, което отслабва силата на църквите, е описание на църквата в Пергам, където съчетаването на църковничество и държавничество представя отстъплението, което предшества явяването на човека на греха. Пергам и императорът,

който символизира компромиса между християнството и идолопоклонството, се осъществяват в четвъртото царство от Данаил 2. Този компромис е представен в Данаил 2 чрез употребата на думата „глина“.

Ти, царю, гледа, и ето — голям образ. Този голям образ, чийто блясък беше превъзходен, стоеше пред тебе; и видът му беше страшен. Главата на този образ беше от чисто злато, гърдите му и мишците му — от сребро, коремът му и бедрата му — от мед. Краката му бяха от желязо, а стъпалата му — отчасти от желязо и отчасти от глина. Ти гледа, докле се отсече камък без ръце, който удари образа в стъпалата му, които бяха от желязо и глина, и ги строши на късове. Даниил 2:31–34.

Когато тълкуването на Даниил продължава, това вече не е просто „глина“, а се е превърнало в нечиста, или „тинеста глина“.

И както видя нозете и пръстите, отчасти от гърнчарска глина, а отчасти от желязо, царството ще бъде разделено; но в него ще има нещо от здравината на желязото, понеже видя желязото смесено с кална глина. Даниил 2:41.

Чистата глина, която беше глината на Гърнчаря, се превръща в кална глина. Бог е Божественият Гърнчар и Неговото дело никога не е кално.

Но сега, Господи, Ти си наш Отец; ние сме глината, а Ти — нашият гърнчар; и всички ние сме дело на Твоята ръка. Исаия 64:8.

В историята на езическия Рим смирненската църква беше чиста глина. В историята на Пергам, който е четвъртото царство в Даниил 2, глината се променя в кална глина. Това, което в началото е споменато в пассажа просто като „глина“, а след това като „гърнчарска глина“, в хода на тълкуването се променя в „кална глина“. Пергам е мястото, където тази промяна беше извършена, за да подготви пътя за Тиатир, или папския Рим. Промяната от „глина“ в „кална глина“ е отстъплението, което подготвя пътя за Тиатир, което Павел определя като „първо трябва да дойде отстъплението“ във 2 Солунци.

Милеритите не можеха да виждат по-нататък от четвъртото царство на Рим и очакваха Второто пришествие на Христос да бъде следващото пророческо събитие, защото камъкът, който поразява нозете на образа, представлява Второто пришествие. Но установи ли Христос царство през 1798 година? Той наистина влезе в Пресветото място на 22 октомври 1844 година, за да получи царство, но беше ли то установено по онова време?

Отговорът на първия от тези два въпроса е, че Христос не установи Своето вечно царство през 1798 година. Отговорът и на втория въпрос — дали Христос установи Своето вечно царство на 22 октомври 1844 година, или не — също е отрицателен.

Имаше ли царство, установено по времето на езическия Рим? Питам това, защото пионерите разбираха четвъртото царство като едновременно езическия и папския Рим, което определя 1798 година като завършека на четвъртото царство, когато Христос ще установи вечно царство. Но книгата Откровение посочва четири царства, които следват след езическия Рим.

Ако четвъртото царство от желязо в Даниил 2 просто представлява езическия Рим, където компромисът на Константин е представен чрез превръщането на глината в кална глина, установи ли Христос царство в тази история? Отговорът е да. На кръста, който е историята на Пергам, а не на Тиатир, Христос установи Своето царство на „благодатта“. На кръста бе установено едно вечно царство и престолът на това царство е прообраз на престол, който се установява по време на късния дъжд. Този престол на късния дъжд представлява Неговото царство на „слава“.

Възвестяването, което бе извършено от учениците в името на Господа, беше във всяко отношение правилно и събитията, към които то сочеше, вече се осъществяваха. „Времето се изпълни и Божието царство наближи“ — такава беше тяхната вест. При изтичането на „времето“ — шестдесет и деветте седмици от Даниил 9, които трябваше да достигнат до Месия, „Помазаника“ — Христос бе приел помазанието на Духа след Своето кръщение от Йоан в Йордан. А „Божието царство“, за което те бяха обявили, че е наближило, бе установено чрез смъртта на Христос. Това царство не беше, както те бяха научени да вярват, земна империя. Нито пък беше онова бъдещо, безсмъртно царство, което ще бъде установено, когато „царството, владичество и величие на царствата под цялото небе се дадат на люде — светиите на Всевишния“ — онова вечно царство, в което „всички власти ще служат и ще Му се покоряват“. Даниил 7:27. Както се употребява в Библията, изразът „Божие царство“ служи за обозначаване както на царството на благодатта, така и на царството на славата. Царството на благодатта е представено от Павел в Посланието до евреите. След като посочва Христос, състрадателния Ходатай, Който „състрадава на нашите немощи“, апостолът казва: „И тъй, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат.“ Евреи 4:15, 16. Престолът на благодатта представлява царството на благодатта; защото съществуването на престол предполага съществуването на царство. В много от Своите притчи Христос употребява израза „небесното царство“, за да обозначи действието на Божествената благодат върху сърцата на хората.

„И тъй, престолът на славата представлява царството на славата; и за това царство се говори в думите на Спасителя: „А когато дойде Човешкият Син в Своята слава, и всички светии ангели с Него, тогава ще седне на престола на Своята слава; и пред Него ще се съберат всички народи.“ Матей 25:31, 32. Това царство е още бъдещо. То няма да бъде установено до второто пришествие на Христос.

„Царството на благодатта бе установено непосредствено след грехопадението на човека, когато бе съставен план за изкуплението на виновния род. Тогава то съществуваше в намерението и чрез обещанието на Бога; и чрез вяра хората можеха да станат негови поданици. Но то не бе действително установено до смъртта на Христос. Дори след като бе започнал земната Си мисия, Спасителят, уморен от упорството и неблагодарността на хората, би могъл да се отдръпне от жертвата на Голгота. В Гетсимания чашата на скръбта трепереше в ръката Му. Още тогава Той би могъл да отърси кървавата пот от челото Си и да остави виновния род да погине в беззаконието си. Ако бе сторил това, за падналите хора не би могло да има изкупление. Но когато Спасителят предаде живота Си и с последния Си дъх извика: „Свърши се“, тогава изпълнението на плана за

изкуплението бе осигурено. Обещанието за спасение, дадено на грешната двойка в Едем, бе потвърдено. Царството на благодатта, което по-рано съществуваше чрез обещанието на Бога, тогава бе установено.“ Великата борба, 347.

Христос действително установи вечно царство в пророческата история на езическия Рим, а не в края на папския Рим. Той също така установява Своего царство на слава при Своего Второ пришествие, което включва историята на късния дъжд, когато четирите ветрове на исляма са пуснати.

„Късният дъжд идва върху онези, които са чисти — тогава всички ще го приемат, както и по-рано.

„Когато четирите ангела пуснат, Христос ще установи Своего царство. Никой няма да приеме късния дъжд, освен онези, които правят всичко, което могат. Христос би ни помогнал. Всички биха могли да бъдат победители чрез Божията благодат, чрез кръвта на Исус. Цялото небе е заинтересувано от делото. Ангелите са заинтересувани.“ Spalding and Magan, 3.

Когато четирите ветрове бъдат пуснати, Христос установява Своего царство. Както късният дъжд, така и пускането на четирите ветрове представляват развиващи се събития и нито едното, нито другото не представлява определен момент във времето. Четирите ветрове представляват исляма.

„Ангели задържат четирите ветрове, представени като разярен кон, който се стреми да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разрушение и смърт по пътя си.

„Нима ще спим на самия праг на вечния свят? Нима ще бъдем вяли, студени и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието на Бога, вдъхнати в Неговия народ, за да може той да се изправи на нозете си и да живее. Нужно е да видим, че пътят е тесен и вратата — тясна. Но когато преминем през тясната врата, нейната широта е без предел.“ Manuscript Releases, volume 20, 217.

Ангелите удържат разгневения кон на исляма, който се стреми да се откъсне и да понесе смърт и разорение по пътя си, през времеви период, когато Духът Божий се вдъхва върху Божия народ. Тогава те се изправят на нозете си и оживяват. Преди Духът да бъде вдъхнат върху тях, Божият народ е мъртъв, защото диханието на Духа ги кара да се изправят и да оживеят. Когато Сестра Уайт казва, че сега сме стигнали до време, когато нозете на образа, смесени с желязо и кална глина, представляват съчетанието на църква и държава, изливането на късния дъжд все още е било в бъдещето.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да бъде озарена от неговата слава.“ Review and Herald, April 21, 1891.

В Откровение осемнадесета глава има два гласа.

„Когато Исус започна Своето обществено служение, Той очисти храма от неговото светотатствено осквернение. Сред последните действия на Неговото служение беше второто очистване на храма. Така и в последното дело за предупреждението на света към църквите се отправят два отделни призива.“ Selected Messages, книга 2, 118.

Първият глас е призив за пробуждане към Божия народ, а вторият глас е призив за пробуждане към другите Божии чеда, които все още са във Вавилон.

„Има един свят, който лежи в нечестие, в измама и заблуда, в самата сянка на смъртта — заспал, заспал. Кой чувстват душевни мъки, за да ги събудят? Кой глас може да ги достигне? Умът ми е пренесен в бъдещето, когато ще бъде даден знакът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете.“ Но някои ще са отлагали да се снабдят с масло за допълване на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, който е представен чрез маслото, не може да бъде прехвърлян.“ Bible Echo, May 4, 1896.

В този пасаж бяха зададени два въпроса. Кой изпитват душевни мъки, за да бъдат събудени? Кой глас може да достигне до тях?

„Гласът“, който събужда света, е вторият глас от Откровение осемнадесета глава, който призовава другото Божие стадо да излезе от Вавилон. Както Божият народ, така и светът трябва да бъдат събудени чрез Среднощния вик, който е просто друг символ на късния дъжд.

Бяха ли милеритите прави, когато установиха, че в дните на четвъртото царство Христос ще установи вечно царство? Да.

Той установи Своето царство на „благодатта“ при кръста, което бе по време на историята на четвъртото царство от библийското пророчество. Това царство е езическият Рим. В Даниил 2 представено ли е отстъплението, което предхожда църквата в Тиатир? Да, защото глината, която представлява Божия народ, се промени от глина в кална глина. И така, къде е Тиатир в образа? Или изобщо присъства в образа? Тя е представена в образа, и Навуходоносор хвърля светлина върху този факт, когато достига върха на своята горда надменност в четвърта глава на Даниил.

Царят проговори и каза: Не е ли това великият Вавилон, който аз съградих за дом на царството със силата на моето могъщество и за славата на моето величие? Даниил 4:30.

Непосредствено преди присъдата над Навуходоносор — две хиляди петстотин и двадесет дни живот като полски звяр — той прояви гордостта си, като зададе въпроса дали именно той не е построил царството, което е Вавилон великият? Блудницата от Откровение седемнадесета има написано на челото си: „ТАЙНА, ВАВИЛОН ВЕЛИКИЯТ, МАЙКА НА БЛУДНИЦИТЕ И НА ГНУСОТИИТЕ НА ЗЕМЯТА.“ Римската църква, както сестра Уайт я нарича, е Вавилон великият. Златната глава в образа представлява буквалния Вавилон, а също така представлява и духовния Вавилон, петото царство в библийското пророчество, което притежава отличителната характеристика да бъде силата, получила смъртоносна рана. В Исаия двадесет и трета папската власт, представена като Тир, щеше да бъде забравена за

седемдесет години като дните на един цар. Буквалният Вавилон, представен чрез Навуходоносор, също получи смъртоносна рана, която бе изцелена, когато Навуходоносор бе отстранен от царството си за две хиляди петстотин и двадесет дни. Буквалният Вавилон великият беше предобраз на духовния Вавилон великият и и на двамата царствата им бяха временно отнети, а след това възстановени. Блудницата от Откровение седемнадесета не държеше в ръката си сребърна чаша, нито медна или желязна чаша; тя държеше златна чаша.

И жената беше облечена в багреница и червено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери, като държеше в ръката си златна чаша, пълна с мерзости и нечистотата на нейното блудство. Откровение 17:4.

Златото представляваше буквалния Вавилон и то също така представлява духовния Вавилон, петото царство на библейското пророчество, което получи смъртоносна рана през 1798 година, когато шестото царство на библейското пророчество зае престола. След буквалния Вавилон в образа последва сребърно царство, състоящо се от две сили — мидийците и персите, а персийският рог в Даниил осма глава се издигна последен и по-висок. Дарий мидянинът беше първият рог, а неговият пълководец Кир беше персиец, който в крайна сметка щеше да дойде на власт след мидийския цар Дарий.

Кир беше образ на Христос, Който щеше да започне процеса на освобождаване на Божия народ от плен. Мидо-Персийската империя представлява шестото царство в библейското пророчество, което е Съединените щати. Съединените щати имат два рога, представляващи републиканизма и протестантизма. Дарий представлява републиканския рог на Съединените щати, а Кир представлява рога на протестантизма. Както Кир започна процеса на освобождаване на Божия народ, за да възстанови Ерусалим и храма, така Съединените щати бяха земята, издигната, за да освободи пленниците от плена на духовния Вавилон, за да бъде издигнат духовният храм, чиято основа положиха милеритите. Буквалният плен във Вавилон, продължил седемдесет години, беше предобраз на плена в духовния Вавилон за хиляда двеста и шестдесет години. Съединените щати са раменете от сребро в образа на Навуходоносор.

Третото царство от мед беше Гърция, която представлява всемирно царство. Това царство е Организацията на обединените нации, която в Откровение седемнадесета глава беше царството, което през 1798 г. още не беше дошло. Десетте царе от Откровение седемнадесета глава се съгласяват да дадат царството си на папството, осмото царство, което е от седемте. Те сключват това споразумение, защото са принудени от Съединените щати, и защото светът бива унищожаван от „четирите ветрове“ на исляма, които се пускат по време на късния дъжд, който започва да се излива в пълнота при неделния закон в Съединените щати.

При неделния закон в Съединените щати Бог установява Своето царство на „слава“, когато въздига Своя народ като знаме, за да призове другите Божии чедата да излязат от Вавилон. Така рогът на протестантизма се издига последен и е по-висок от първия, в съгласие с двата

рога на Мидо-Персия. Щом Обединените нации се съгласят да предадат контрола над света на папството, четирите ветрове на исляма се освобождават и световното царство се изправя пред войната, която последва смъртта на първия рог на Гърция, който бе строшен и произведе четири рога.

Когато образът достига до ходилата от желязо (държавно управление) и кална глина (църковно управление) и до десетте пръста (десет царе), камъкът, който е бил отсечен от планината без ръце, поразява ходилата на образа. Милеритите бяха точни по отношение на образа на Даниил, доколкото можеха да бъдат точни от своята гледна точка в пророческата история. Но Алфата и Омегата винаги онагледява края с началото и четирите царства от образа на Навуходоносор представляват четири буквални царства, които предобразяват своите духовни съответствия в края на света.

При царствата на историята Рим се появява като осми и е от седемте. В Даниил 7 Рим се появява като осми и е от седемте. В Даниил 8 Рим се появява като осми и е от седемте. В Откровение 17 Рим се появява като осми и е от седемте. В Даниил 2, който представлява първото споменаване на царствата в библейското пророчество, съвременният духовен Рим се появява като осми и е от седемте. Първата (Алфа) илюстрация на царствата в библейското пророчество идентифицира последната (Омега).

„Дошли сме до време, когато свещеното Божие дело е представено чрез стъпалата на образа, в които желязото бе смесено с калта. Бог има народ, избран народ, чието разпознаване трябва да бъде осветено, който не бива да става несвят, като полага върху основата дърво, сено и слама. Всяка душа, която е вярна на Божиите заповеди, ще види, че отличителната черта на нашата вяра е седмият ден, съботата. Ако правителството би почитало съботата, както Бог е заповядал, то би стояло в Божията сила и в защита на вярата, веднъж предадена на светиите. Но държавниците ще поддържат фалшивата събота и ще смесят своята религиозна вяра със спазването на това дете на папството, като го поставят над съботата, която Господ е осветил и благословил, отделяйки я, за да я пази човекът свята, като знак между Него и Неговия народ до хиляда поколения. Смесването на църковничество и държавничество е представено чрез желязото и калта. Този съюз отслабва цялата сила на църквите. Това обличане на църквата с властта на държавата ще доведе до зли последици. Хората почти са преминали границата на Божието дълготърпение. Те са вложили силата си в политиката и са се съединили с папството. Но ще дойде време, когато Бог ще накаже онези, които са обезсилили Неговия закон, и злото им дело ще се обърне върху самите тях.“ „Адвентен библейски коментар на адвентистите от седмия ден“, том 4, 1168.

Алфата и Омегата е направил правилното пионерско разбиране на Даниил две „нови“.

И Онзи, Който седеше на престола, каза: Ето, правя всичко ново. И каза ми: Напиши; защото тези думи са верни и истинни. И каза ми: Сбъдна се. Аз съм Алфа и Омега, началото и краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. Откровение 21:5, 6.